

vyslovil v těchto směrech nic pozitivního, tedy nic jiného, než co se podává z řečených pojmů převzetí a armády bývalé.

Jmenování nabývá pro jmenovaného účinnosti dnem, jímž mu byl dekret jmenovací doručen, nikoli dnem, jímž byl datován. Poněvadž za války nebyly vydávány jmenovací dekrety, nýbrž bylo povýšení pouze ve voj. věstníku uveřejněno, nahražovalo toto uveřejnění doručení dekretu. Jmenování vojenských gážistů, uveřejněné ve věstníku býv. min. války teprve v listopadu 1918, tedy po 28. říjnu 1918, nebylo tedy jmenováním v armádě rak.-uher.

Převzetí v hodnosti vyslovené jmenováním až po 28. říjnu 1918 uskutečněným bylo tedy převzetím v hodnosti vyšší, než která se z pojmu převzetí podávala, i nebylo ve své podstatě ničím jiným, než jmenováním a k tomu bylo mno oprávněno jen potud, pokud bylo samo příslušno voj. gážisty jmenovati. Jmenovati podplukovníka plukovníkem příslušelo jak podle § 10 lit. e) zák. o prozatímní ústavě ze 13. listopadu 1918 č. 37 Sb., resp. § 10 lit. f) zák. z 23. května 1919 č. 271 Sb., jímž zákon prv uvedený byl změněn, tak i podle § 64 č. 8 úst. listiny z 29. února 1920 č. 121 Sb. pouze prezidentu republiky a nikoli mno.

Mno uznalo pak oběma řečenými výnosy z r. 1919 jmenování vyslovené v listopadu 1918 všeobecně, neobmezivši uznání to na ony hodn. třídy, ohledně kterých bylo samo oprávněno jmenování provést. Pokud tedy byly v tomto uznání zahrnuty také hodn. třídy, ohledně kterých mno k jmenování příslušno nebylo, jest výnosy tyto považovati za akty vydané orgánem k tomu nepřislušným a proto neplatné. Aplikace výnosů takto neplatných na konkrétní případy byla by nezákonná.

Jestliže tedy žal. úřad v případě st-lově aplikaci tuto odepřel a k žádosti st-le, jenž plukovníkem jmenován byl v prosinci 1922, přihlížel jako k žádosti o zpětné jmenování, nelze v jeho postupu shledati tvrzenou nezákonnost i slušelo zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 6635.

Státní zaměstnanci. — Vojenské věci. — Justiční správa: Také remuneration, které požívá pensionovaný státní úředník (vojenský gážista) jako funkcionář státního zastupitelství, je požitkem, který má podle § 17 zák. č. 286/1924 vliv na snížení odpočívých požitků.

(Nález ze dne 13. června 1927 č. 13.084/26.)

V ě c: Julius H. v Č. proti ministerstvu národní obrany stran redukce zaopatřovacích požitků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Jako evidenční kapitán ve výslužbě požíval st-l od 1. ledna 1925 na voj. zaopatř. požitcích, upravených výnosem mno z 23. července 1925 podle zák. z 22. prosince 1924 č. 288 Sb. výslužné 11.210 Kč a jednotný drah. přídavek 4646 Kč 40 h ročně. K vyzvání ve smyslu § 19 zák. z 22. prosince 1924 č. 286 Sb. oznámil st-l podáním z 5. srpna 1925, že pobírá jako zmocněnec státního zastupitelství u okr. soudu

v Č. na remuneraci a na drah. přídavku k ní 1065 Kč ročně a jako poručník z povolání od okr. komise pro péči o mládež tamtéž remuneraci 1800 Kč ročně.

Nař. rozhodnutím byly st-logy zaopatř. požitky přezkoušeny podle § 17 zák. č. 286/24 a dnem 1. ledna 1925 znovu vyměřeny takto: výslužné částkou 11.210 Kč a snížený jednotný drah. přídavek částkou 4113 Kč 90 h ročně.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

§ 17 zák. z 22. prosince 1924 č. 286 Sb. stanovil v odst. 2: Má-li nebo nabude-li někdo vedle nároku na státní odpočivné nebo zaopatřovací požitky ještě nárok 1. na aktivní požitek státní nebo nestátní veřejný, nebo 2. na nestátní odpočivný nebo zaopatřovací požitek, snižuje se výplata státního odpočivného nebo zaopatř. požitku na polovinu, — je-li však státní odpočivný nebo zaopatř. požitek vyšší, o polovinu nižšího požitku.

Pokud jde o remuneraci 1065 Kč, namítá stížnost, že vzhledem k ustanovení § 24 zák. č. 286/1924 jest akt. požitkem státním ve smyslu § 17 pouze aktivní požitek státního zaměstnance, tedy trvalý a fixní požitek, jenž plyne z trvalého služebního poměru a nikoli remunerace (čili odměna) vůbec, která již dle svého pojmenování není akt. požitkem a proto také v § 24 uvedena není, ani zejména odměna funkcionáře státního zastupitelství, jenž může býti kdykoli odvolán a tedy není v trvalém služebním poměru. Tyto námitky nejsou důvodné.

Podle prováděcích předpisů z 19. listopadu 1873 č. 152 ř. z., vydaných min. sprav. k trestn. řádu z 23. května 1873 č. 119 ř. z., obstarávají úkony stát. zastupitelství u okr. soudů buď úředníci státního zastupitelství, resp. polit. a polic. úřadů vedle svého úřadu, anebo funkcionáři stát. návladnictví, jmenovaní vrch. stát. návladním po event. vypsání konkursu, když vykonali služ. přísahu (§§ 87—90). Funkcionáři tito pobírají za své služ. úkony případnou remuneraci, vyplácenou měsíčně nebo čtvrtletně (§§ 91 a 92), mohou býti disciplinárně trestáni (§ 97—99) a kdykoli úřadu sprostěni (§ 88). Jsou tedy ve služ. poměru akt. zaměstnanců státních, ovšem nikoli v trvalém poměru veřejnoprávním, nýbrž v poměru smluvním, jak ostatně stížnost sama uvádí.

V nář. Boh. 5950/26 adm. vyslovil nss právní názor, že aktivním požitkem dle § 17, odst. 2 č. 1 zák. č. 286/1924 jest také měsíční odměna, kterou pobírá pensionovaný státní úředník jako smluvní úředník státní a že ustanovení § 24 nelze použít k výkladu § 17. Na tomto svém názoru trvá nss.

To, co platí o pensionovaném úředníku státním, platí vzhledem k ustanovení §§ 20 a 22 téhož zák. i o pensionovaných voj. osobách z povolání, ke kterým st-l náleží. Bylo tedy stížnost, jiných námitek neuplatňující, zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 6636.

Státní zaměstnanci: * Byly-li státnímu zaměstnanci disciplinárním nálezem sníženy odpočivné požitky, má vdova po něm pozůstalá